

Albert Tarrats, in memoriam

written by Fredi Bentanachs | 21 de gener de 2022

Aquest article el vull dedicar a la memòria del meu amic i l'home que més força m'ha donat els darrers anys, l'Albert Tarrats.

Ja fa uns trenta anys llargs que ens vàrem conèixer a través de la tasca de l'MDT a Ponent, on la seva persona sempre hi era present. A poc a poc, l'Albert i jo ens vàrem fer amics, ell el mestre i jo l'alumne, ell sempre escoltant i raonant les propostes i iniciatives independentistes que li feien, i sempre ens ajudava. Més tard les visites a l'Albert es varen tornar més personals, quan tenia alguna inquietud o angoixa l'anava a veure, i sempre tenia les portes obertes de casa seva, on m'esperava amb aquell somriure sorneguer i aquella saviesa, aquelles tertúlies llarguíssimes als vespres en acabar de sopar a l'Slavia entorn d'aquella taula rodona, on tothom hi passava per saludar-lo. Varen ser uns temps d'aprenentatge i, fins i tot, va ser al seu poble on vaig presentar el meu llibre *Memòries d'un rebel*, al seu costat. Avui en dia em venen encara a la ment els seus consells i la seva persona, suposo que el mateix que li deu succeir a tota la gent que ara surt d'arreu a alabar la seva figura, ja mítica dins l'independentisme a Ponent.

Però jo vull recordar els cinc darrers anys de la seva vida, quan per circumstàncies polítiques que no venen al cas, ell em va fer costat sempre. La seva ajuda, el seu consell, el seu seny em van acompanyar i aconsellar. Quan va agafar la maleïda malaltia, jo vaig continuar visitant-lo, dinàvem plegats a casa seva, ja no baixava al bar. Sortosament, al seu darrer aniversari, va poder assistir a la festa sorpresa que el grup d'opinió política que vaig fundar *Miquelets al combat* li vàrem organitzar d'homenatge. No li agradaven les sorpreses, però aquesta sí que li va agradar, estava content i emocionat,

malgrat que no se li notava gaire, perquè era un homenàs massa ferreny. Fou tot un reconeixement a la seva lluita tossuda per la llibertat del nostre poble.

Darrerament, reclòs a la seva habitació, puc dir amb orgull que he estat dels pocs amb qui ha volgut compartir les seves reflexions. Aquest dilluns 3 de gener, vàrem poder fer la nostra habitual tertúlia i canvi d'impressions de la política catalana i del món. Aquella darrera hora exquisida i tendra és el record que em queda de tu Albert, conscient i serè fins al final.

Gràcies, Albert per la teva amistat, generositat i saviesa. I sobretot per deixar-me ser el teu darrer deixeble. Per tu i tots els que ja no hi són, no abandonaré mai la lluita fins a la victòria.

A reveure, amic meu.